

Každý stát bez ohledu na jeho dobu trvání, státní formu, způsob uspořádání, osobní vlastnosti vládce nebo charakter uplatňování státní moci musel získávat prostředky k vlastní existenci od okamžiku, kdy se stal státem. Bez přílivu financí, které umožňovaly hradit náklady existence a výkonu státní moci by žádný stát nemohl existovat.

Je naprostým a zavádějícím omylem, že některý z panovníků nebo diktátorů mohl financovat funkce a existenci státu z vlastních prostředků. V těchto případech se v žádném případě nejednalo o jeho vlastní osobní prostředky – nemohl je ani nikde v tomto rozsahu získat, ale o finance vydobyté z práce otroků, nevolníků, poddaných nebo osob závislých v různé formě právě na existenci státních struktur.

Dalším zásadním omylem zůstává zažitá představa, že by některý z vazalů nebo poddaných vládce poskytoval své služby nebo vykonával činnosti ve prospěch státu (nebo vládce) dobrovolně či zcela zdarma. Tyto osoby tak činily v každém případě na základě odměny – původně možná pouze představované čestnými tituly, ale již v raně feudální společnosti spojené s vlastnictvím a výnosem hmotných statků přiznávaných nejprve dočasně a následně trvale panovníkem. Možná tyto osoby původně pod rouškou cti a slávy poskytovaly podporu panovníkovi pouze na základě udělených titulů nebo vyznamenání, ale velmi brzy se tento systém, změnil o pouhý boj o přidělení výnosných statků a lén.

Panovník však potřeboval nejen financovat chod svého dvora, ale toužil se stát i výdělečným podnikem. V nejranějších fázích státu toto bylo realizováno prakticky stoprocentním podílem panovníka na kořisti jen částečně na základě zásluh přidělované spolubojovníkům, následně postupně vznikajícím systémem dělení nejprve kořisti a následně výnosů z polností, služebností a práce otroků a později poddaných. Již od původního vzniku státního zřízení tak nalezneme nerasmazatelnou stopu o snahu hlavy státu získat část jakéhokoliv výnosu na jeho území ve svůj prospěch. Tato snaha se následně v pokročilejších, nikoliv již absolutistických formách státního zřízení, transformuje ve snahu získat a oddělit část výnosu soukromých osob ve prospěch státu.

Nemovitosti představují v tomto světle ideální zdroj příjmů států. Nelze je přenést, zapřít či s nimi jakkoliv manipulovat bez vědomí státu. V žádném případě si nelze představit, že by kdokoli dokázal změnit povrch zemský či utajit budovu. Tomuto odpovídá i výraz v jiných jazycích než je české „nemovitost“ – stejně jako v němčině „Immobilitäten“ – opět nemožnost pohnouti či v angličtině „Real estates“ – skutečné statky. V každé vývojové fázi státu si tak byl sám stát vědom, že zdanění a příjem z těchto prvků není schopno mu uniknout. Právě za tímto účelem byly již ve středověku zřizovány a vedeny první pozemkové knihy, následně plynule přejdoucí v katastry nemovitostí, v něž se opět po krátké historické odmlce státní geodézie opět proměnily.

Nemovitosti nelze odstranit – vyjma budov. Lze je však jednoduše dohledat a zejména při jakémkoliv právním úkonu jich se týkajícím je lze

zdanit